

Emészthetetlen büntudat

Túl sok benned a tapasztalat,
túl sok az okoskodás.
A folyamatos változás igénye
akarnokká tesz.
Meg tudsz mozgatni minden
követ, de csak kenyeret dobsz
másnak, neked elég a tudat,
hogy Isten képmása vagy.
Mégis félsz, odafönt a Nagy
Látó egyszer elszámoltat.

Idelent könnyű játékszer
vagy, egy dobókocka a
Ki nevet a végén? alaplapján,
de hiába ugrálsz, minden
oldaladon ugyanaz a szám van.

Naponta magadra teríted
az éjszakát, a sötétben ajkodon

suttog az ima, poharadban
a gyertya viaszába fullad a kanóc.
Magadba tévedve rejtőzöl,
álmot láttad benned az átmenet.
Te vagy Andersen szereposztásában
a féllábú ólomkatona.

Magához láncol a csend,
hited lélegzik benned csak,
érezed, mennyire szabad vagy,
gyomrodban mégis kavarog a büntudat.

Beleidben halmozódik a feszültség,
megreked az emészthetetlen
életöröm, nem tud kiürülni
belőled a múlt salakja, gyötrőd
magad a veszteségben, s közben
egyre inkább kívül kerülsz a körön.

Fülöp Kálmán

Jelentés

Nekem fontos volt
minden ami régi
a szék amelyen
megpihenhetek
és ellazulhat
agyamban a tegnap
és nagy sietve
új ígéreteket felé
mutat a holnap
és élni írni
édes hullámtörés
rátalálni az
elveszett csodára —
hogy nyers agyamban
mit takar a rés —
finom lehelet
fehér papíron
és szerelem

ami nem volt soha
s mert elszakadt
a perc arcán
a hajnal csak
kérdem én
voltam ostoba
és folytatom mert
rég éget a téma
s bizony szeretnék
magam lenni néha
s ha vén szememből
kihullnak a fények
és hanyatt-homlok
rohanok a falnak —
jelentem nektek
kegyes hozzám az élet
akkor is ha sokan
rég mást akarnak.